

Arrest

nr. 136 981 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 9 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partijen dienden op 6 maart 2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 9 april 2013 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard. Die beslissing werd ter kennis gebracht op 27 juni 2013 samen met de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod onder de bijlage 13sexies. Dat zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel

ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 26.10.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 02.12.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 02.12.2011. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing d.d. 26.10.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoeningen van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

"De ingeroepen schendingen

Schending van artikel 9ter (...) en 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de materiele motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, het rechtszekerheids, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel alsook artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens

4.b. De gronden waarop verweerster zich steunt

Aangezien de Raad zich weliswaar niet in de plaats kan stellen van de overheid maar zij wel in de uitoefening van haar wettelijk toezicht kan nakijken of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen. Zie RvS 7 november 2001, nr. 101 624. Dat de ontvankelijkheidsverklaring volgens verweerster op twee gronden is gesteund nl. artikel 9ter § 3 -5° alsook het feit dat de aangehaalde aandoeningen "niet direct levensbedreigd zijn".

4.b.1. Het middel dat volgens het medisch attest van 3 december 2012 de gezondheidstoestand ongewijzigd is tov de eerste aanvraag.

Aangezien in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat artikel 9ter § 3 - 5° van toepassing is daar de gezondheidstoestand volgens het medisch attest van 4 maart 2013 (stuk 6) niet gewijzigd zou zijn. Dat deze "bevinding" van de verwerende partij volstrekt in strijd met de stukken en gekende medische problematiek in hoofde van A. waarbij de administratieve overheid bij de beoordeling manifest is uitgegaan van foutieve feitelijke gegevens, minstens heeft de administratieve overheid de vaststaande medische gegevens niet correct beoordeeld en is zij niet op een redelijke wijze tot haar beslissing gekomen. Dat verzoekers inderdaad een medisch attest dd 4 maart 2013 hebben voorgebracht waaruit o.m. blijkt dat een heupoperatie noodzakelijk is gezien de vochtrophoping en de onophoudelijk nachtelijke pijnen zodat indien niet tot operatie zou worden overgegaan de toestand van A. zelfs levensbedreigend wordt. Aangezien thans de beslissing nog meer een schending inhoudt van de beginselen van behoorlijk bestuur, ni de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht gezien verzoekers extra bewijzen hadden aangereikt in het verzoekschrift dat op grond van artikel 9ter van de VW (waaronder het attest van dr. G S (verbonden aan het Universitair ziekenhuis van Gent) dd 22 januari 2013(stuk 7) dat zelfs de heupoperatie bij deze zeer jonge patiënt als enig middel ziet ter definitieve oplossing van het probleem. Dat inzake, gelet op de duidelijk voorgebrachte elementen tot verergering, de enige oplossing van een operatie, en de medische gevolgen voor de toekomst (meer bepaald dat het zelfs levensbedreigende gevolgen kan hebben) duiden op de ernst van

de toestand én een verergering zodat de motivering niet correct is en er zeker geen appreciatievergissingen of onredelijke appreciatie mogelijk mag zijn van de gegevens in het dossier. Zie R.v.St. nr; 53 199,10 mei 1999, BS. 57531, 16 januari 1996; Dat derhalve de beslissing van DVZ kennelijk onvoldoende gemotiveerd is zodat de materiële motiveringsplicht wordt geschonden; Zie RvV 9 november 2011 inzake nr. 69 775 nr. RvV 78 150 /II; Zie RvSt van 17 januari 2007 inzake nr. 166 820. Dat elk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst in elk geval niet tot deze beslissing was gekomen.

4.b.2. Het middel dat de aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene niet direct levensbedreigend is.

Aangezien in de bestreden beslissing de verwerende partij duidelijk blijft hameren op het feit dat om een gegronde aanvraag 9ter in te dienen de medische toestand zodanig ernstig is dat deze direct levensbedreigend is. Dat deze redenering impliciet doch zeker blijkt uit punt 4.b.1 daar deze redenering aan elkaar wordt gekoppeld, nl. dat de aandoening niet direct levensbedreigend is nu "de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 02.12.2011". Zie blz 1 van de bestreden beslissing van 9 april 2013. Aangezien wetsartikel 9ter §1 en §3 van toepassing is op volgende gevallen : op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt, of voor de fysieke integriteit van de patiënt op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Zie stuk 2 - arrest blz 5)

Dat verzoeker hebben aangetoond (middels onderstaande stukken die zich, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, in het administratief dossier bevonden) dat zij ressorteren onder het geven dat de ziekte een reëel risico inhoudt op onmenselijke behandeling nu is aangetoond dat na meerdere opnames, waarvan twee operaties, in het land van herkomst, hij dreigt op onmenselijke en vernederende wijze te worden behandeld indien hij zou terugkeren naar Bosnië. Dat nochtans in de memorie van toelichting bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt gesteld : "Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurd geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager" Zie Gedr. St. Kamer, 2005 -06, nr. 2478/001,35 Zie tevens identieke beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 april 2013 (RvV 103 810) . Aangezien steeds wordt verwezen naar de vaststellingen van de adviserende geneesheer (diens schrijven van 24 augustus 2012 gericht aan de dienst Medische humanitaire regularisaties) dewelke evenwel stelt dat het niet gaat om ziekte die een risico inhoudt voor het leven van de patiënt of zijn fysieke integriteit omdat deze pas in tweede instantie, ni eens het gaat om een levensbedreigende ziekte, stelt dat een onderzoek aan de orde is om een behandeling in het land van herkomst noodzakelijk is) Zie stuk 11. Aangezien o.m. reeds werd beslist door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel op 14 april 2003: "Ingevolge de slechte gezondheid waarin de verzoekende partij verkeert, ...zij door haar medische toestand niet langer zelf in haar eigen onderhoud kan voorzien en zij in het land van herkomst niet kan terugvallen op een adequate geneeskundige verzorging, vormt de stopzetting van haar recht tot verblijf in België een situatie die valt onder art. 3 van het EVRM. Zie Tijdschrift Vreemdelingenrecht, 2003, blz 166) (A.R. 03/88/C); Zie beslissing Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake het dossier van Khabirov Suleyman nr. 103 399 dd 24 mei 2013 (stuk 2 : geen cassatieberoep ingesteld). Zie beslissing Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake het dossier van Saghatelyan nr. 98344 van 4 maart 2013 (stuk 3 : geen cassatieberoep ingesteld) Zie beslissing Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake het dossier van ...nr.82 155 van 31 mei 2012 (stuk 4 : geen cassatieberoep ingesteld) Dat inderdaad niet kan ontkend worden dat A. in Bosnië reeds tweemaal een operatie aan de heup heeft ondergaan en zijn medische toestand hierdoor zelfs verergerd was o.m. met zeer zware infecties tot gevolg. Zie stuk 8 tot en met 10 Dat derhalve de beslissing van DVZ op bovenvermelde twee punten (wel degelijk een verergering van de ziekte én geen adequate behandeling) kennelijk onvoldoende gemotiveerd is zodat de materiële motiveringsplicht wordt geschonden; Zie RvV 9 november 2011 inzake nr. 69 775 nr. RvV 78 150 /II Zie RvSt van 17 januari 2007 inzake nr. 166 820."

2.2. Verzoekers betogen dat uit het medisch attest van 4 maart 2013 blijkt dat een heupoperatie noodzakelijk is, gelet op de vochtophoping en nachtelijke pijnen. Indien niet tot een operatie wordt overgegaan zou de toestand van A. levensbedreigend worden. Ze stellen dat er extra bewijzen werden voorgelegd die wijzen op een verergering van de medische toestand. Verzoekende partijen betogen tot slot dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de aandoening niet levensbedreigend is.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat

de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet luidt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3° of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

De verwerende partij die er toe gehouden is om bij een meervoudige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet na te gaan of er nieuwe elementen worden ingeroepen die niet eerder voorlagen bij de vorige aanvraag, kan immers de vermeldingen in het verplicht bij te voegen standaard medisch getuigschrift als uitgangspunt nemen voor haar beoordeling. De wetgever heeft duidelijk vooropgesteld dat uit het standaard medisch getuigschrift de aandoeningen dienen te blijken die worden ingeroepen ter ondersteuning van de aanvraag, dat hierin de graad van ernst van de aandoeningen dient te worden aangeduid en dat de vereiste behandeling dient te blijken. Die zienswijze sluit aldus aan bij de wil van de wetgever om de procedure duidelijk te omkaderen. Er kan dan ook worden aangenomen dat de verwerende partij zich bij de beoordeling of er nieuwe elementen worden ingeroepen die niet eerder werden ingeroepen bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, steunt op de gegevens van het standaard medisch getuigschrift.

De verzoekende partijen hadden reeds eerder, op 2 december 2011 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarin medische elementen voor A, de minderjarige zoon van de verzoekende partijen, werden aangehaald. De aanvraag van 2 december 2011 werd onontvankelijk verklaard op 26 oktober 2012. De ambtenaar-geneesheer adviseerde destijds op 24 augustus 2012 dat uit het voorgelegde standaard medische attest van 8 augustus 2011 bleek dat de aandoening niet voldeed aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat bij de aanvraag van 6 maart 2013, voorwerp van de eerste bestreden beslissing, in het standaard medisch getuigschrift dezelfde medische elementen werden ingeroepen die destijds ook werden ingeroepen bij de aanvraag van 2 december 2011.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 02.12.2011. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

Dit motief wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Het betoog van de verzoekende partijen dat de gemachtigde ten onrechte vaststelt dat de aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene niet direct levensbedreigend is, is een kritiek op een overtollig motief, aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat in het standaard medisch getuigschrift dezelfde medische elementen werden ingeroepen die destijds ook werden ingeroepen bij een eerdere aanvraag.

De verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan de verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partijen wijzen uitvoerig naar arresten van Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar laten na in concreto uiteen te zetten dat deze rechtspraak op hen van toepassing is.

De verzoekende partijen verwijzen naar een brief van 1 oktober 2014 waarin wordt gemeld dat “een operatie is gepland op 6 november”.

Vooreerst wordt vastgesteld dat deze brief met aangekondigde operatie dateert van na de bestreden beslissing, zodat het bestuur geen rekening kon houden met deze gegevens.

Voorts vraagt de advocaat in voornoemde brief “dit dossier zo spoedig als mogelijk te willen vaststellen daar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 30 september II (2014).” De verzoekende partijen lijken middels huidig beroep een bevel van ruim na de bestreden beslissing te willen laten vernietigen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC